

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2021. március 4.*

„Előzetes döntéshozatal – A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség – Határellenőrzések, menekültügy és bevándorlás – A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény – Keresés a Schengeni Információs Rendszerben (SIS) olyan harmadik országbeli állampolgár által benyújtott tartózkodás iránti kérelem elbírálása során, aki beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt áll – A 25. cikk (1) bekezdése – Schengeni határ-ellenőrzési kódex – Beutazási feltételek harmadik országok állampolgárai számára – A 6. cikk (1) és (5) bekezdése – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – 7. cikk és a 24. cikk (2) bekezdése – A tartózkodási engedély családtagok céljából történő megújításának megtagadása azzal az indokkal, hogy a kérelmező személyazonossága nem egyértelműen igazolt”

A C-193/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolen (malmöi bevándorlásügyi közigazgatási bíróság, Svédország) a Bírósághoz 2019. február 27-én érkezett, 2019. február 15-i határozatával terjesztett elő az

A

és

a **Migrationsverket**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök, N. Piçarra (előadó), D. Šváby, S. Rodin és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- A képviseletében T. Bodin advokat,
- a Migrationsverket képviseletében C. Bexelius és H. Forssell, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: svéd.

- a svéd kormány képviselőjében kezdetben: J. Lundberg, A. Falk, H. Eklinder, C. Meyer-Seitz és H. Shev, később: H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, H. Shev, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviselőjében M. Bulterman és M. de Ree, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviselőjében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében G. Wils, K. Simonsson és G. Tolstoy, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. július 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormánya között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló, Schengenben (Luxembourg), 1990. június 19-én aláírt és 1995. március 26-án hatályba lépett egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o., a továbbiakban: SMVE) 2010. március 25-i 265/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2010. L 85., 1 o.). módosított változatának, valamint a személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexének (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) létrehozásáról szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/399 európai parlamenti és tanácsi rendeletnek (HL 2016. L 77., 1. o., a továbbiakban: Schengeni határ-ellenőrzési kódex) az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az A, gambiai állampolgár és a Migrationsverket (bevándorlási hivatal, Svédország) között folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, amelynek tárgya az, hogy a hivatal elutasította az A által tartózkodási engedélyének családtagok céljából történő meghosszabbítása iránt benyújtott kérelmet, azzal az indokkal, hogy személyazonossága nem egyértelműen igazolt.

Jogi háttér

Az uniós jog

Az SMVE

- 3 Az SMVE 25. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„Amennyiben egy tagállam tartózkodási engedély kiadásáról dönt, rendszeresen keresést kell végeznie a [SIS-ben]. Amennyiben a tagállam tartózkodási engedély kiadásáról olyan külföldi vonatkozásában dönt, akire nézve beléptetési tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzést adtak ki, először konzultálnia kell a figyelmeztető jelzést kiadó tagállammal, és figyelembe kell vennie annak érdekeit; a tartózkodási engedély csak alapos indok alapján, különösen humanitárius okokból vagy nemzetközi kötelezettségvállalásokra tekintettel adható ki.

Ha a tartózkodási engedélyt kiadták, a figyelmeztető jelzést kiadó tagállam visszavonja a figyelmeztető jelzést, de az érintett külföldit felveheti a figyelmeztető jelzésekről vezetett nemzeti listájára.”

A Schengeni határ-ellenőrzési kódex

- 4 A Schengeni határ-ellenőrzési kódex 1. cikkének első bekezdése értelmében az említett rendelet „biztosítja az Európai Unió tagállamai közötti belső határokat átlépő személyek határellenőrzések alóli mentességét”.
- 5 E kódexnek a „Beutazási feltételek harmadik országok állampolgárai számára” című 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok területén történő, bármely 180 napos időszakban 90 napot meg nem haladó tervezett tartózkodás esetén, figyelembe véve a megelőző 180 napos időszak minden egyes tartózkodási napját, a harmadik országok állampolgáira a következő beutazási feltételek vonatkoznak:

1. aki[k] érvényes határátlépésre feljogosító úti okmánnyal rendelkező[ne]k;

[...]

d) nem állnak beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt a SIS-ben;

e) nem jelentenek veszélyt a tagállamok közrendjére, belső biztonságára, közegészségügyére vagy nemzetközi kapcsolataira, különösen nem állnak a tagállamok nemzeti adatbázisaiban szereplő ugyanezen okok miatt beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt.

[...]

(5) Az (1) bekezdéstől eltérően:

[...]

1. valamely tagállam – humanitárius okból, nemzeti érdekből vagy nemzetközi kötelezettségek következtében – engedélyezheti az (1) bekezdésben említett egy vagy több feltételt nem teljesítő, harmadik országbeli állampolgárok belépését saját területére. Ha a harmadik országbeli állampolgár az (1) bekezdés d) pontjában említett figyelmeztető jelzés hatálya alatt áll, a belépését engedélyező tagállamnak erről a többi tagállamot értesítenie kell.”

A svéd jog

- 6 Az utlänninglagen (a külföldiekről szóló törvény; SFS 2005, 716. sz.) a 2. fejezetének 1. §-ában előírja: „A Svédországba belépő vagy ott tartózkodó külföldinek útlevelemmel kell rendelkeznie.”
- 7 E törvény 5. fejezete 3. §-ának első bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 17–17b. § rendelkezéseire is figyelemmel tartózkodási engedélyt kell kiadni:

1. minden külföldi állampolgárnak, akinek házastársa vagy élettársa belföldi illetőségű, vagy svédországi tartózkodási engedéllyel rendelkezik,

[...]”

8 Az említett törvény 5. fejezetének 8. §-a előírja:

„A külföldi állampolgárnak a 3. cikk 1. §-ának 1. pontja alapján kiadott tartózkodási engedélyt [...] az első határozat meghozatalakor időben korlátozni kell, kivéve ha

1. a külföldi állampolgár huzamos ideje együtt él külföldön házastársával vagy élettársával, vagy
2. nyilvánvalóan kitűnik, más módon, hogy megszilárdult kapcsolatáról van szó.

[...]”

9 A külföldiekről szóló törvény 5. fejezete 46a. §-ának (3) és (5) bekezdése a következőképpen került megfogalmazásra:

„Az a külföldi, aki a 8. § értelmében családi kapcsolataira tekintettel ideiglenes tartózkodási engedélyt kapott, csak akkor kaphat újabb ideiglenes vagy állandó tartózkodási engedélyt ezen az alapon, ha a szóban forgó kapcsolatok továbbra is fennállnak.”

10 E törvény 5. fejezete 17a. §-ának első és második bekezdése így rendelkezik:

„A 3. § szerinti esetekben a tartózkodási engedély kiadása megtagadható:

1. szándékosan tett, hamis nyilatkozatok esetén vagy olyan körülmények szándékos elhallgatása esetén, amelyek jelentőséggel bírnak a tartózkodási engedély megszerzése szempontjából; [vagy]
2. a külföldi pusztán abból a célból történő örökbefogadása, vele való házasságkötés vagy együttélés esetén, hogy a külföldi tartózkodási engedélyre jogosulttá váljon; vagy
3. ha a külföldi fenyegetést jelent a közrendre és a közbiztonságra.

A tartózkodási engedély kiadása megtagadható a 3. § első bekezdésének 1. pontja és 2. pontjának b) alpontja szerinti helyzetekben is, ha:

1. a házastársak vagy élettársak nem élnek együtt, illetve ez nem áll szándékukban; [vagy]

[...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

11 A, gambiai állampolgár számára a svéd hatóságok 2013. december 9-én ideiglenes tartózkodási engedélyt adtak ki abból a célból, hogy svéd állampolgárságú feleségéhez csatlakozzon.

12 Svédország területére való belépését megelőzően A tartózkodási engedély iránti kérelmet nyújtott be, és származási országában kiállított útlevelével igazolta személyazonosságát.

13 2015. november 9-én A ezen ideiglenes tartózkodási engedélyének meghosszabbítása iránti kérelmet nyújtott be a bevándorlási hivatalnál.

14 E kérelem elbírálása során a bevándorlási hivatal olyan információkat kapott a norvég hatóságoktól, amelyek szerint az érintettet korábban őrizetbe helyezték Norvégiában, és ott több személyazonosságot is használt. Az érintettet továbbá ezen személyazonosságainak egyike alatt szabadságvesztéssel járó büntetésre ítélték Norvégiában kábítószer birtoklásával és értékesítésével kapcsolatos bűncselekmény miatt, kiutasították Norvégia területéről végleges beutazási és tartózkodási tilalom elrendelése mellett,

valamint a SIS-ben a schengeni térségbe történő beutazási tilalmát elrendelő figyelmeztető jelzést adtak ki vele szemben. Egyébként egy, ez utóbbi személyazonosság alatt, még Dakarban (Szenegál) való tartózkodása idején benyújtott tartózkodási engedély iránti kérelmet is nyilvántartottak Svédországban, amelyet elutasítottak, mivel érdekházasságon alapult.

- 15 A kérdést előterjesztő bíróságnak a Bíróság felvilágosításkérésére adott válaszaiból kitűnik, hogy 2018. február 13-án A és svéd állampolgárságú felesége elvált, közös gyermekük nincs. E bíróság rámutat, hogy A immár egy norvég állampolgárral él élettársi közösségben, akivel két kiskorú, ugyancsak norvég állampolgárságú gyermekük van.
- 16 A kérdést előterjesztő bíróság a felvilágosításkérésre adott válaszaiban kifejti továbbá, hogy a Skandináv útlevelunió folytán, amelynek a Svéd Királyság és a Norvég Királyság is tagja, a norvég állampolgárok „majdnem ugyanolyan tartózkodási jogokkal rendelkeznek Svédországban, mint a svéd állampolgárok”, és a tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelem benyújtásának időpontjában az A által hivatkozott egyetlen kapcsolat az volt, amelyik e norvég állampolgárokkal állt fenn. E bíróság hozzáteszi, hogy jölehet a nemzeti népesség-nyilvántartásban szerepel, hogy ezen utóbbiak nem Svédországban rendelkeznek lakóhellyel, ez az információ „bármelyik pillanatban módosulhat, tehát nem szükségszerűen pontos”, mivel „több okkal is magyarázható, ha bevándorlóként vesznek valakit nyilvántartásba”. E bíróság pontosítja ugyanakkor, hogy A továbbra is úgy szerepel a nyilvántartásban, mint aki Malmöben (Svédország) rendelkezik lakóhellyel.
- 17 A bevándorlási hivatal 2017. június 2-i határozatával elutasította a tartózkodási kérelem meghosszabbítása iránt A által benyújtott kérelmet, többek között azzal az indokkal, hogy személyazonossága nem bizonyított.
- 18 A e határozattal szemben keresetet nyújtott be a Förvaltningsrätten i Malmö, migrationsdomstolen (malmöi bevándorlásügyi közigazgatási bíróság, Svédország) előtt.
- 19 A kérdést előterjesztő bíróság tudni szeretné, hogy milyen követelmények erednek a letelepedésre vonatkozó uniós jogból olyan harmadik országbeli állampolgár személyazonosságának megállapítása tekintetében, akinek tartózkodás iránti kérelme, amelyet már az országba történt érkezése után nyújt be, nem nemzetközi védelemhez kapcsolódó okokon és nem is humanitárius okokon alapul, hanem a kérelmező családgyűjtését célozza. E bíróság különösen azt kérdezi, hogy ahhoz, hogy tartózkodási engedélyt adjanak ki valamely harmadik országbeli állampolgár kérelmezőnek, az uniós jog megköveteli-e, hogy személyazonossága egyértelműen igazolt legyen, még akkor is, ha már lakóhellyel rendelkezik az ország területén.
- 20 E bíróság előadja, hogy a svéd jogban az olyan tartózkodási engedély kiállítása, amely nem nemzetközi védelemhez kapcsolódó okokon és nem is humanitárius okokon alapul, annak bizonyításához van kötve, hogy a kérelmező személyazonosságát egyértelműen igazolja a kért tartózkodási engedély időtartamára érvényes útlevél. E szabály alól ugyanakkor megengedettek bizonyos kivételek olyan helyzetekben, amelyek nem felelnek meg az alapügyben szereplő helyzetnek.
- 21 A kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, hogy a Migrationsöverdomstolen (bevándorlásügyi felsőbíróság, Svédország) egyrészt 2011. május 12-i MIG 2011:11. sz. ítéletében megállapította, hogy a Svéd Királysággal például házasság révén fennálló kapcsolat alapján valamely harmadik országbeli állampolgárnak megadott tartózkodási engedély előfeltétele a kérelmező egyértelműen igazolt személyazonossága, és ez a Schengeni Megállapodás és a Schengeni határ-ellenőrzési kódex szerinti kötelezettségvállalások teljesítéséhez szükséges feltétel. Másrészt a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy a felsőbíróság hatályon kívül helyezte a Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen (stockholmi bevándorlásügyi közigazgatási bíróság) azon ítéletét, amely megállapította, hogy az SMVE és a Schengeni határ-ellenőrzési kódex rendelkezéseivel ellentétes a személyazonosságnak a lag om tillfälliga begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige (a svédországi tartózkodási engedély megszerzése lehetőségének ideiglenes korlátozásáról szóló törvény, (SFS 2016. 752. sz.)

16f. cikke által – amely kifejezetten a középfokú oktatásban való részvétel céljából nyújtott tartózkodási engedélyről rendelkezik – lehetővé tett alacsonyabb szintű igazolásának az alkalmazása. A Migrationsöverdomstolen (bevándorlásügyi felsőbíróság) kifejtette továbbá, hogy az egyértelműen igazolt személyazonosságnak a 2011. május 12-i MIG 2011:11 ítéletében kimondott követelménye csak azokra a tartózkodási engedély iránti kérelmekre vonatkozik, amelyeket olyan harmadik országbeli állampolgárok nyújtanak be, akik még nem tartózkodnak Svédország területén.

22 E körülmények között a Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolen (malmöi bevándorlásügyi közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) Abban az esetben, ha a kérelem benyújtójának személyazonossága nem egyértelmű, a nem védelmi vagy humanitárius okból, Svédországban benyújtott kérelmen alapuló tartózkodási engedély megadása ellentétes-e a[z] [SVME] rendelkezéseivel, ideértve különösen a SIS bejegyzéseinek rendszeres ellenőrzését is, valamint a [CFS] rendelkezéseivel, ideértve különösen az abban foglalt azon követelményt, hogy az illetőnek érvényes útlevelel kell rendelkeznie?
- 2) Amennyiben igen, a személyazonosság meghatározása alóli kivételre irányadó lehet-e a nemzeti szabályozás vagy ítélkezési gyakorlat?
- 3) Amennyiben a [második kérdésre] nemleges választ kell adni, az uniós jog biztosít-e eltérési lehetőséget, és ha igen, milyen?

A Bíróság előtti eljárás

23 A Bíróság, miután a koronavírus-járványhoz kapcsolódó egészségügyi kockázatok miatt úgy határozott, hogy az ügyet tárgyalás tartása nélkül bírálja el, több kérdést feltett az Európai Bíróság Alapokmányának 23. cikkében említett felek és érdekelték számára írásbeli megválaszolás céljából, amelyekre választ nyújtott be A, a bevándorlási hivatal, a svéd kormány, valamint az Európai Bizottság.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

24 A svéd kormány az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlanságára vonatkozó kifogást emel egyrészt abból az okból, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem tartalmazza az alapjogvita ténybeli és jogi hátterének megfelelő bemutatását, amely lehetővé tenné a Bíróság részére, hogy hasznos választ adhasson az elé terjesztett kérdésekre. Másrészt az uniós jog kért értelmezése és az alapjogvita tényállása vagy tárgya közötti kapcsolat nem tűnik ki e határozatból, annál is inkább, mert e jogvitában az alkalmazandó nemzeti jogszabály megköveteli, hogy a tartózkodási engedély kérelmezője személyazonosságát egyértelműen bizonyítsa, és nem teljesülnek azok a feltételek, amely között a nem egyértelmű személyazonosság elfogadott. Végül az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem tűnik ki egyértelműen az értelmezni kért uniós jogi rendelkezések és az alapjogvita tekintetében alkalmazandó nemzeti jogi rendelkezések közötti kapcsolat sem, következésképpen az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseknek e jogvita megoldása tekintetében fennálló relevanciája igen nehezen megállapítható.

25 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk alapján létrehozott együttműködés keretében kizárólag az alapügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelős nemzeti bíróság feladata, hogy az ügy sajátosságaira tekintettel megítélje mind az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szükségességét az ügydöntő határozat meghozatala szempontjából, mind a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések a közösségi jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni (lásd különösen: 2019. november 19-i A. K. és társai [A

legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsának függetlensége] ítélet, C-585/18, C-624/18 és C-625/18, EU:C:2019:982, 97. pont; 2019. december 19-i Junqueras Vies ítélet, C-502/19, EU:C:2019:1115, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 26 Ebből következik, hogy „a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélemezni kell. A Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróság által előterjesztett kérelmet, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (lásd különösen: 2019. december 19-i Airbnb Ireland ítélet, C-390/18, EU:C:2019:1112, 29. pont; 2018. október 24-i XC és társai ítélet, C-234/17, EU:C:2018:853, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 27 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság bemutatta azokat az okokat, amelyek folytán úgy vélte, hogy az előtte folyamatban lévő jogvita elbírálásához szükség van egyes rendelkezéseknek, így az SMVE SIS-ben való keresésre vonatkozó rendelkezéseinek, valamint a Schengeni határ-ellenőrzési kódex azon rendelkezéseinek az értelmezésére, amelyek előírják, hogy harmadik országbeli állampolgár a kért tartózkodás teljes időtartamára érvényes útiokmánnyal rendelkezzen. E bíróság megfelelő ténybeli és jogi tényezőket is szolgáltatott a Bíróság számára, hogy az hasznos választ adhasson az előterjesztett kérdésekre. Ekként nem tűnik úgy, hogy az e rendelkezések értelmezésére vonatkozó kérdések ne lennének kapcsolatban a jogvita tényállásával vagy tárgyával, vagy hogy hipotetikus jellegű problémára vonatkoznának. Egyébiránt az értelmezni kért uniós jogi rendelkezések és az alapjogvita tekintetében alkalmazandó, a tartózkodási engedély kérelmezője személyazonosságának bizonyításával kapcsolatos követelményekre vonatkozó nemzeti rendelkezések közötti kapcsolat nyilvánvaló az e követelményekre vonatkozó, a jelen ítélet 21. pontjában hivatkozott nemzeti ítélkezési gyakorlat fényében, amelynek maga a kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott célja az SMVE-ből és a Schengeni határ-ellenőrzési kódexből eredő követelmények teljesítése.
- 28 Ebből az következik, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 29 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az SMVE rendelkezéseit, különösen 25. cikkének (1) bekezdését és/vagy a Schengeni határ-ellenőrzési kódex rendelkezéseit akként kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely lehetővé teszi a tartózkodási engedélynek családtagok részére történő megadását, meghosszabbítását vagy megújítását, amennyiben a kérelem benyújtója e tagállam területén olyan harmadik országbeli állampolgár, aki a SIS-ben beléptetési tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt áll, és aki személyazonosságát nem tudta érvényes úti okmánnyal igazolni.
- 30 Először is, az SMVE 25. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy amennyiben egy tagállam tartózkodási engedély kiadásáról dönt, rendszeresen keresést kell végeznie a SIS-ben, és amennyiben a tagállam tartózkodási engedély kiadásáról olyan külföldi vonatkozásában dönt, akire nézve beléptetési tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzést adtak ki, a tartózkodási engedélyt” csak alapos indok alapján, különösen humanitárius okokból vagy nemzetközi kötelezettségvállalásokra tekintettel” adhatja ki, miután konzultált a figyelmeztető jelzést kiadó tagállammal, és figyelembe vette annak érdekeit. E rendelkezés második bekezdéséből az következik, hogy ha a tartózkodási engedélyt kiadták, a figyelmeztető jelzést kiadó tagállamnak vissza kell vonnia a figyelmeztető jelzést, de az érintett külföldit mindazonáltal felveheti a figyelmeztető jelzésekről vezetett nemzeti listájára.

- 31 E rendelkezések célja tehát az olyan helyzetek elkerülése, amikor a harmadik országbeli állampolgár valamely szerződő állam által kiadott érvényes tartózkodási engedéllyel rendelkezik, és egyidejűleg a SIS-ben beléptetési tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt is áll (lásd különösen: 2018. január 16-i E ítélet, C-240/17, EU:C:2018:8, 38. pont).
- 32 Ugyanakkor az SMVE 25. cikke (1) bekezdésének rendelkezései nem határozzák meg azokat a jogi feltételeket, amelyeket harmadik országbeli állampolgárnak teljesítenie kell a schengeni térségbe való belépéshez és az abban való tartózkodáshoz, ideértve személyazonosságának igazolását is.
- 33 Egyébiránt, amint azt a főtanácsnok kiemelte indítványának 62. pontjában, az SMVE 25. cikkének (1) bekezdése szerinti előzetes konzultációs mechanizmus nem eredményezi az olyan harmadik országbeli állampolgár által benyújtott tartózkodási engedély iránti kérelem szisztematikus elutasítását, aki a schengeni térségben beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt áll. Az a tagállam ugyanis, amelyben ez az állampolgár ilyen kérelmet nyújtott be, a figyelmeztető jelzést kiadó tagállam érdekeinek figyelembevételét követően megőrzi e tartózkodási engedély említett állampolgár részére – kizárólag „alapos indokkal” - történő kiadásának lehetőségét.
- 34 E tekintetben, noha e rendelkezésnek magából a szövegéből az következik, hogy a rendelkezés az „alapos indokokra” korlátozza azon indokok körét, amelyek alapján valamely tagállam tartózkodási engedélyt állíthat ki olyan harmadik országbeli állampolgár részére, aki a schengeni térségben beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt áll, és hogy ezen indokok sorában kifejezetten szerepelnek a „humanitárius okok” vagy a „nemzetközi kötelezettségvállalásokkal” kapcsolatos okok, ettől még e két ok korlátozó jellegű. Ezeket az okokat ugyanis, mivel azokat a „különösen” határozó vezeti be, nem lehetnek kimerítő jellegűek.
- 35 Amint azt a főtanácsnok lényegében kiemelte indítványának 66. pontjában, „alaposnak” azon indokok minősülnek, amelyek lehetővé teszik az érintett harmadik országbeli állampolgár számára az Európai Unió Alapjogi Chartájából (a továbbiakban: Charta) eredő jogainak, különösen a Charta 7. cikkében, illetve a Charta 24. cikkében biztosított, a családi élet tiszteletben tartásához való jogának, valamint a gyermekek jogainak tiszteletben tartásának biztosítását lehetővé tévő jogainak gyakorlását, amelyek tiszteletben tartására a tagállamok kötelesek az SMVE végrehajtása során, amely a szerződések mellékletét képező, a schengeni vívmányoknak az Európai Unió keretébe történő beillesztéséről szóló 19. jegyzőkönyv (HL 2010. C 83., 290. o.) értelmében az uniós jog szerves részét képezi, tartozhatnak az „alapos indok” e rendelkezés értelmében vett fogalma alá.
- 36 Ebből az következik, hogy az SMVE 25. cikkének (1) bekezdése nem értelmezhető akként, hogy az megfosztja a tagállamokat attól a lehetőségtől, hogy a családegyesítéshez kapcsolódó indokokból tartózkodási engedélyt adjanak ki, kizárólag azért, mert az érintett harmadik országbeli állampolgár személyazonosságát nem igazolja egyértelműen érvényes úti okmánnal.
- 37 Ezenfelül, amint azt a főtanácsnok kiemelte indítványának 58. pontjában, az SMVE 25. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az nem csak tartózkodási kérelem kiadása iránti kérelem, hanem az ilyen engedély meghosszabbítása vagy megújítása iránti kérelem esetén is alkalmazandó, amelyet egy, már az érintett tagállam területén található harmadik országbeli állampolgár nyújt be.
- 38 Következésképpen az illetékes nemzeti hatóságnak a tartózkodási engedély meghosszabbítását vagy megújítását megelőzően keresést kell végeznie a SIS-ben, és amennyiben a kérelmező a schengeni térségben beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt áll, e hatóságnak konzultálnia kell a figyelmeztető jelzést kiadó tagállammal, és figyelembe kell vennie annak érdekeit, mivel az ilyen tartózkodási engedély csak az SMVE 25. cikkének (1) bekezdése szerinti, a jelen ítélet 35. pontjában értelmezett „alapos indokból” hosszabbítható vagy újítható meg.

- 39 Így a figyelmeztető jelzést kiadó tagállam illetékes hatósága az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében foglalt lojális együttműködés elve értelmében köteles állást foglalni az érintett harmadik országbeli állampolgár tartózkodási engedélyének meghosszabbításával vagy visszavonásával kapcsolatban, éspedig olyan, az adott ügy körülményeihez igazodó észszerű határidőn belül, amely elegendő időt biztosít e hatóságok számára a releváns információk beszerzéséhez (lásd ebben az értelemben: 2018. január 16-i E ítélet, C-240/17, EU:C:2018:8, 53. pont).
- 40 Másodszor, a Schengeni határ-ellenőrzési kódex kapcsán emlékeztetni kell arra, hogy e kódex 6. cikke (1) bekezdésének a) pontja azt írja elő, hogy harmadik országbeli állampolgároknak a schengeni övezetben történő, „bármely 180 napos időszakban 90 napot meg nem haladó” tervezett tartózkodás esetén a határ átlépésére jogosító érvényes úti okmánnyal kell rendelkezniük.
- 41 Következésképpen a Schengeni határ-ellenőrzési kódex nem szabályozza az olyan harmadik országbeli állampolgárok helyzetét, mint az alapeljárás felperese, akik már valamely tagállam területén tartózkodnak, és ott családegyesítés céljából tartózkodási engedéllyel rendelkeznek (lásd ebben az értelemben: 2009. október 22-i Zurita García és Choque Cabrera ítélet, C-261/08 és C-348/08, EU:C:2009:648, 45. pont).
- 42 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre a következőképpen kell válaszolni:
- az SMVE 25. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely lehetővé teszi a tartózkodási engedélynek családegyesítés céljából történő megadását, meghosszabbítását vagy megújítását, amennyiben a kérelem benyújtója e tagállam területén olyan harmadik országbeli állampolgár, aki a SIS-ben a schengeni térségben beléptetési tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt áll, és aki személyazonosságát nem tudta érvényes úti okmánnyal igazolni, amennyiben a figyelmeztető jelzést kiadó, előzetesen konzultáció céljából megkeresett tagállam érdekeit figyelembe vették, és a tartózkodási engedély kiadása, meghosszabbítása vagy megújítása kizárólag az e rendelkezés értelmében vett „alapos indokból” történik;
 - a Schengeni határ-ellenőrzési kódexet, különösen 6. cikke (1) bekezdésének a) pontját akként kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható az ilyen helyzetben lévő harmadik országbeli állampolgárokra.

A második és a harmadik kérdésről

- 43 Az első kérdésre adott válasza tekintettel a második és a harmadik kérdést nem kell megválaszolni.

A költségekről

- 44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

A Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormánya között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló, Schengenben (Luxembourg), 1990. június 19-én aláírt és 1995. március 26-án hatályba lépett egyezmény 2010. március 25-i 265/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított

változata 25. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely lehetővé teszi a tartózkodási engedélynek családtagok céljából történő megadását, meghosszabbítását vagy megújítását, amennyiben a kérelem benyújtója e tagállam területén olyan harmadik országbeli állampolgár, aki a Schengeni Információs Rendszerben a schengeni térségben beléptetési tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt áll, és aki személyazonosságát nem tudta érvényes úti okmánnal igazolni, amennyiben a figyelmeztető jelzést kiadó, előzetesen konzultáció céljából megkeresett tagállam érdekeit figyelembe vették, és a tartózkodási engedély kiadása, meghosszabbítása vagy megújítása kizárólag az e rendelkezés értelmében vett „alapos indokból” történik.

A személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexének (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) létrehozásáról szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/399 európai parlamenti és tanácsi rendeletet, különösen 6. cikke (1) bekezdésének a) pontját akként kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható az ilyen helyzetben lévő harmadik országbeli állampolgárokra.

Aláírások